వస్తాను' అన్నాడు గోవింద్ కొంచెం చకితుడై. "బాబుగారూ, ఈ పరిస్థితిలో ప్రయాణం చేస్తారా? నేనూ వస్తాను" అన్నాడు.

"గోవింద్, నీవిక్కడే ఉండు, నేనంటే బ్రహ్మచారిని ఎక్కడ తిరిగినా పరవాలేదు అలా వెళ్ళి కాశీ, ప్రయాగ, బదరీనాథ్, కలకత్తా అవీ చూచి వస్తాను," అని వాడిచేతుల్లో ఒక వెయ్యి రూపాయల నోట్లకట్ట పెట్టి కాశీకి బెర్త్ రిజర్వ్ చేయించుకుని వెళ్ళిపోయాడు

(4)

(రచన నెల్లూరి కేశవస్వామి)

కథానాయకుడు వెంకట్రావు హఠాత్తుగా నిద్ర మేల్కొన్నాడు ఎవరో కొరడా పుచ్చుకుని కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడి లేచి కూచున్నాడు అబ్బ! ఎంత దీర్ఘనిద్ర! కాని ఇదేమిటి? గదేదీ? తగిన ఆచ్ఛాదన సామగ్రేదీ? అంతా చీకటి! అంతా అయోమయం!

"Accident!..Accident!!" ఎవరో చీకట్లో తన సమీపంలోనే అరుస్తున్నారు తక్షణం తేరుకున్నాడు వెంకట్రావు తాను పడుకుంది తన పాత గదిలో కాదనీ, రైలు కంపార్టుమెంటులోననీ స్ఫురణకు రాగానే దిగ్గున లేచి స్విచ్ వేశాడు తన ప్రక్క బర్తుపైన పడుకున్నాయన పెట్టి మధ్యలో నిలబడి కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని ' బెదురుబెదురుగా చూస్తూ గజగజ వణికిపోతున్నాడు. అతని పెదాలు ఇంకా "accident, accident" అనే శబ్దంలేని పదాల్ని ఉచ్చరిస్తోనే వున్నాయి ఇంతలోకి అరుపులూ, ఏడ్పులూ, బొబ్బలూ, కేకలూ వినిపించటం మొదలెట్టాయి.

వెంకట్రావుకు అర్థమౌతోంది నెమ్మదిగా వెళ్ళి తలుపులు తెరిచి చూచాడు అంతా కారుచీకటి కొద్ది క్షణాలకిగాని నక్షత్రాల వెలుగులో ఏం జరిగిందో చూడగలగలేదు రైలు బండి ఒక ఎత్తైన కట్టపైన నిలబడి వుంది కాని తన కంపార్టుమెంటువున్న డబ్బాముందు అంతా శూన్యం. ఇంజనులేదు, డబ్బాలూ లేవు కట్టకిందికి దొర్లిపోయినట్టున్నాయి అక్కడినించే అరుపులూ, బొబ్బలూ వినిపిస్తున్నాయి తక్కిన డబ్బాల్లోంచి ప్రయాణీకులు దిగి పరుగెత్తుతున్నారు

వెంకట్రావు వెనక్కు తిరిగి "అవును యాక్సిడెంటే" అని తిరిగి బర్తుపైన కూచున్నాడు కిందో మనిషి వెంకట్రావుకేసి వింతగా చూస్తూ గబగబా బండిదిగి చీకట్లోకి మాయమైపోయాడు కాసేపు అలానే మౌనంగా కూచుని వెంకట్రావుకూడా అతణ్ణి అనుసరించాడు

అంతా చీకటిమయంగా ఉంది చీకటిని చీల్చుకుని వచ్చే కేకలూ, బొబ్బలూ, మనుషుల అలజడీ వినపట్టం తప్ప మరింకేమీ గోచరించటంలేదు ఆ ప్రదేశం ఎక్కడో ఏవిఁటో కూడా అర్థంకావటం లేదు చెట్లూ గుట్టలులేని బయలు ప్రదేశంగా మాత్రం తోస్తోంది

కట్టదిగి వెంకట్రావు అందరితోబాటు అరుపులు వినిపించే వేపుకు నడిచాడు

"ఆ పడిపోయిన డబ్బాలు ఆడవాళ్ళవిటండీ ." వెంకట్రావు ప్రక్కనే ఎవరో అంటున్నారు.

"అయ్యో! పాపం ఆడవాళ్ళూ, పిల్లలూ!"

వెంకట్రావు నడుస్తున్నవాడల్లా చప్పున ఆగిపోయాడు కుడివేపుకు మళ్ళి, కొద్ది దూరాన వున్న ఒక ఎత్తైన ప్రదేశాన చతికిలబడ్డాడు సిగరెట్ వెలిగించాడు

అవును, తానెందుకెళ్ళాలక్కడికి? తనకేం పని? వెళ్ళినా తానేం జేయగలడు? ఏ స్త్రీయో కాళ్లువిరిగి బాధపడుతోంటే, ఏ పసిపాపో తల బ్రద్దలై పడివుంటే, ఏ చచ్చిపోయి పడివున్న తల్లి శవంపైనో పడి పిల్లలు "అమ్మా! అమ్మా!" అని ఏడుస్తూంటే, వాళ్లనిమూచి తాను చేయగలిగిందేవిఁటి, జాలిపడటం తప్ప? ఎవరి తల్లి కోసమో, ఎవరి పెళ్లాం పిల్లలకోసమో తను బాధపడటందేనికి? ఉఁహు, అల్లా బాధపడదలచుకోలేదు నిజంగా ఈ బంధుకోటి ఇంద్రజాలం ఎంత భయంకరమైంది! దాన్నించి తప్పించుకు బయటపడటానికి తాను ఎంత భగీరథ ప్రయత్నం చెయ్యాల్సి వచ్చింది! ఆ నాడు బి య్యే రెండో సంవత్సరం పరీక్ష ఇవ్వకుండా వొచ్చేసినందుకు తన్ను తాను ఎంతైనా శ్లాఘించుకోవొచ్చు. తన జన్మలో అంతవరకూ

ఆంతకంటే మంచి తెలివైనపని మరొహటి చెయ్య లేదు నిజంగా తానే గనక ఫైనల్ పరీక్ష ఇచ్చి ప్యాసైఉండివుంటే తనగతి ఏమైపోయేది? వంశమర్యాద నిలబెట్టడానికిగానూ, కుటుంబానికి పేరుప్రఖ్యాతులు తేవటానిగ్గానూ ఏ గుమస్తాగిరీ ఉద్యోగంలోనో తలదూర్చాల్సి వచ్చేది వెంటనే పెళ్ళి కూర్చునేది. ఈ పాటికి రెండు సంవత్సరాలకి ఒకటిచొప్పున అరడజను పిల్లలేనా తయారై వుందురు వాళ్ళందరికీ దాణా గింజలు సప్లయిచెయ్యలేకా, అప్పచెల్లెళ్ళకి మొగుళ్ళని వెతికి తేలేకా పంజరంలోపడ్డ చిలకలాగా గిజగిజా తన్నుకుంటుండేవాడు. తీరా ఇట్లాంటి 'ఆక్సిడెంట్'లో ఏ చెల్లెలో, పెళ్లామో పిల్లలోపడి నలిగిపోతే గుండెబాదుకు చావాల్సి వచ్చేది. అబ్బ .జంఝూటాన్ని వదలించుకోటానికి ఎంత కష్టమైంది! తాను అమాంతంగా లక్షాధికారి అయిపోయినవార్త నలుమూలలా వ్యాపించేసరికి కుటుంబీకు లంతా కాకుల్లా మూగారు! కాని తానుమాత్రం ధైర్యంగా ఆ సంఘటనని నెదుర్కొన్నాడు తన నియమానికి ఏ మాత్రం భంగం రానీకుండా, వాళ్ళకి నిక్కచ్చిగా చెప్పేశాడు "మీకూ నాకూ ఏ సంబంధమూ లేదు ఇవిగో ఈ లక్షరూపాయలు తీసుకుని వెళ్లండి దీంతో మీకూ, నాకూ చెల్లు తిరిగి ఎవ్వరూ నా గడప తొక్కవద్దు ఎవరేనా వచ్చారా గేటునుంచే గెంటించి వేస్తాను జాగ్రత్త" అని, లక్షరూపాయలిచ్చి వాళ్ళని తరిమి వేశాడు ఆ లక్షరూపాయలూ వాళ్ళూ సరిగా అందరికీ సంతృప్తికరంగా పంచుకోలేక తమలో తాము ఎన్నో పేచీలు పడతారని, పడ్డారనీ వెంకట్రావుకు తెలుసు కాని తిరిగి ఎవ్వరూ వెంకట్రావు దగ్గరికి రా సాహసించలేదు అదే పదివేలనుకున్నాడు వెంకట్రావు. నిజంగా ఒంటరిజీవితం ఎంతోహాయి!

హాయి అనే పదం వినగానే దిగ్గున లేచి కూచున్నాడు, వెంకట్రావులోని రెండోమనిషి. "ఏవిఁటీ, ఏమన్నావ్ వెంకట్రావ్? నువ్వు హాయిగావున్నావా? నువ్వు? అవునా?" అని నిలేసి అడిగాడు వెంకట్రావు నిలువునా నీరైపోయాడు. ఏఁ సమాధానం చెబుతాడు! ఆ ప్రశ్న తనని నీడలా నిరంతరం వెన్నాడుతోంది. ఆ ప్రశ్నకు సమాధానంకోసమే తాను ప్రపంచాన్ని గాలించి వేస్తున్నాడు మొదట తన పాతగది మొండిగోడల్లో, సందుగొందుల్లో, పూటకూళ్ళల్లో వెతికాడు ఆ తర్వాత గుర్రపు పందాల్లో, క్లబ్బుల్లో, డాన్సింగ్ హాల్లల్లో, బార్లల్లో, హెలెన్, టెరెసా కౌగిళ్ళలో వెదికాడు కాని ఎక్కడా ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం చిక్కలా ఆఖరికి వాటన్నిటిపైనా విసుగేసి తన అన్వేషణా పరంపరలో ఇప్పుడిప్పుడే కొత్తపంథా తొక్కాడు దేశాటన ఆరంభించాడు. మరి నిజంగా తాను హాయిగా వున్నానని ఎల్లా అనగలడు?

ఎవరో చప్పన టార్చిలైటు వేశారు, వెంకట్రావు మొహంపైకి కళ్ళకి చెయ్యి అడ్డంపెట్టి "ఎవరూ?" అని అడిగాడు చికాగ్గా

"మీరా?....ఇక్కడున్నారేఁ?"

"ఎవరూ?"

"నేనండీ. ఇందాక మీ కంపార్టుమెంటులో ప్రయాణం చెయ్యలా!"

"ఏఁ?"

"ఇక్కడ కూచున్నారేఁ?"

"ఏం చెయ్యమంటారూ?"

"అంత పెద్ద ప్రమాదం జరిగి, అవతల అంత అలజడవుతోంటే మీరు....?"

"నేనేం చెయ్యనూ?"

ఒక్క క్షణం నిదానంగా చూసి ఆ పెద్ద మనిషి "ఛీఁ....ఏం మనుషులు!" అనుకుంటూ చరచరా వెళ్ళిపోయాడు

వెంకట్రావుకు కోపం రాలా, ఆశ్చర్యం వేసింది అతనికి తనపై అంత విసుగెందుకో. తానేం నేరం చేశాడనీ? ఈ ప్రమాదానికి తనే బాధ్యుడనా అతని వుద్దేశం? అల్లా జరగాలని తాను మనసులోనైనా తలచుకోలేదే, తనెల్లా బాధ్యుడవుతాడు? పోతే, ఇప్పుడు అందరితో బాటు తానూ అక్కడి కెళ్ళి ఆ బాధపడేవాళ్లని చూసి తనూ బాధపడలేదనేనా, అతని బాధ? హుఁ! ఏం ప్రపంచం! ఏంచేసినా తప్పే, ఏం చెయ్యక పోయినా తప్పే!

అయినా ఈ రోజుల్లో ప్రమాదాలు ఇంత విరివిగా ఎందుకు జరుగుతున్నాయో, దిన

పత్రికలంటేనే అసహ్యించుకునే తాను కూడా రోజుకో తాజా ప్రమాదం వార్త వినలేక విసుగెత్తి పోయేవాడు అప్పుడప్పుడు తానూ ఓ ప్రమాదంలో చిక్కుకుంటే ఎంత బావుణ్ణు. పీడా వదిలిపోయేది అనిపించేది తీరా ఇప్పుడీ ప్రమాదంతో వుండికూడా లేనట్టే అయింది ఆ మూడోతరగతి ఆడవాళ్ళ డబ్బాలు కాక తన రెండో తరగతివున్న డబ్బా పడిపోకూడదూ? పద్మ అన్నట్టు అప్పుడు తనకూ "విశ్రాంతి" లభించేదేమో! గోవిందు కూడా తనని విశ్రాంతి తీసికోమంటాడు ఎందుకు వాళ్ళకీ ఆదుర్దా? పద్మ పిశాచంలా ఎందుకలా తన్ను వెంటాడిందో! హెలెన్ చనిపోయింది తన కోసమేనా?

కెవ్వున రైలు కూత వినిపించింది వెనక్కి తిరిగి చూశాడు, వెంకట్రావు మరో ఇంజను మూడు డబ్బాలతో సహా పొగలు కక్కుకుంటూ వస్తోంది అది వచ్చీ రావటంతోటే అందులోంచి పోలీసులూ, పోర్టర్లూ, డాక్టర్లూ, నర్సులూ దిగి ప్రమాదం జరిగిన చోటికి పరుగెత్తుకు వచ్చారు పెట్రొమాక్స్ లైట్లూ, స్ట్రెచర్లూ, ఫస్ట్ ఏడ్ బాక్సులు కూడా వచ్చాయి ఆ పెట్రొమాక్స్ దీపాల వెలుతురికీ, ఇంజన్ సర్చ్ లైట్ కీ ప్రదేశమంతా పట్టపగలుగా మారిపోయింది అప్పుడు చూశాడు వెంకట్రావు పడిపోయిన ఇంజనూ, రెండు డబ్బాలూ, విరిగి కుప్పలు తిప్పలుగా పడివున్నాయి జనమంతా చుట్టూ మూగివున్నారు అరుపులూ, అలజడీ మరీ ఎక్కువైపోయింది

ఎందుకో గాని ఆ కొత్త రైలుబండినీ, దాంతో వచ్చిన డాక్టర్లనీ, నర్సులనీ చూడగానే వెంకట్రావుకు కొంత మనసు కుదుటపడ్డట్టుగా అనిపించింది. తనపై నించి ఏదో బరువు దించేసినట్టనిపించింది మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు

చేతి గడియారం చూసుకుంటే, రెండూ యాభై అయిదు ఇంక తెల్లవారటానికి అట్టే సమయంలేదు అనుకున్నాడు. అయినా తనకింకా తెల్లవారేదేమిటి! దిగ్గునలేచి కూచున్నాడుగా! ఆశ్చర్యం! ఎన్నాళ్ళ కివాళ అలా హఠాత్తుగా నిద్రమేల్కొన్నాడు ఈ మధ్య బద్ధకానికి పూర్తిగా దాసుడైపోయాడు. గత అయిదు సంవత్సరాల్లోనూ ఒక్కరోజు కూడా అల్లా లేవలేదు, లేచే అవసరంకూడా కనిపించలేదు లేచి చేసేదేముంది గనకా! ప్చ్! జీవితం ఎంత స్తంభించిపోయింది! ఇంతకంటే ఆ పూర్వపు రోజులే బాగు ఏదో అర్థంకాని ఆశ తన్నెప్పుడూ ఆవరించి వుండేది పొద్దున్నే దిగ్గునలేచి తన ప్రియమైన ఆచ్ఛాదన సామగ్రి - ప్యాంటూ, షర్టూ-తొడిగేసుకుని, గది మధ్యస్థంగా బొటన వ్రేళ్ళపైన నిల్చొని కళ్ళజోడులో తన మొహం చూసుకుని ప్రపంచంపైకి దండయాత్రకు బయలుదేరే సమయంలో తాను పొందే ఆనందం ఇప్పుడేదీ? కళ్ళజోడులో మొహం, ముడత కుర్చీలాకాక, మందార పుష్పంలా కనిపించాలన్న తహతహ ఇప్పుడేదీ? ఇవాళ కూడా తానూ అలాగే దిగ్గున మేల్కొన్నాడు కళ్ళజోడులో మొహం చూసుకుంటే ఎల్లా కనిపించేదో? ఇంత ఘోరప్రమాదం ఎదురైనందుకు తప్పకుండా బావురుపిల్లిలా కనిపించి వుండేది కాని, ఊఁహు వెంకట్రావు మనసు వొప్పుకోలా మందార పువ్వల్లే కనిపించేదని అంతర్వాణి పలికింది వెంటనే లేచివెళ్ళి కంపార్టుమెంటు మధ్యస్థంగా బొటనవ్రేళ్ళపైన నిలుచుని పరీక్ష చెయ్యాలని తీవ్రవాంఛ పుట్టుకొచ్చింది కాని తమాయించుకున్నాడు

వెంకట్రావు ఆలోచనలకి అమాంతంగా అంతరాయం కలిగింది అతని ముందర్నించే స్ట్రెచర్లపైన శవాలని, గాయపడ్డ వాళ్ళనీ ఒక్కొక్కరినే తీసికెళ్ళి ట్రేన్‌లో ఎక్కిస్తున్నారు ఒక పండంటి ముసలావిడ కుప్పలా కూలిపోయి వుంది మరో బట్ట తల ముసలావిడ కాళ్ళు విరిగిపోయి, 'హా! హా' అంటూ కొసవూపిరి కోసం కొట్టుకుంటోంది. ఒక పదేళ్ళ పిల్ల మెడ విరిగిపోయి, జీవంలేని గుడ్లుతేలేసి ఆకాశాన నక్షత్రాలకేసి చూస్తోంది ఒక తెల్లని చీర ధరించిన యువతి తల బ్రద్దలై వళ్ళంతా రక్తపాతమైపోయి వుంది మరో స్త్రీ తలకో కట్టుతో జీవచ్ఛవంలా పడివుంది ఆమె?

ఆమెను చూడగానే మెరుపులా షాక్ తగిలింది వెంకట్రావుకు దిగ్గునలేచి ఆమెని తీసి

కెళ్తోన్న Stretcher కేసి సమీపించి తేరిపార చూశాడు గుండె దడదడ కొట్టుకుంటోంది శిరస్సు పొగలు గక్కుతోంది అవును....ఆమే ఆమే....తన ఆకాశకన్యక, అయస్కాంత వృక్షం... ఆమే సందేహంలేదు!..ఆ మొహాన విషాదరేఖ, తన హృదయఫలకంపైన చెక్కి పోయిన విచారరేఖ, తను ఆజన్మాంతమూ మరిచిపోలేని విషాదరేఖ! నిస్సందేహంగా ఆమే. వెంకట్రావు గుండెలు వొక్కసారి ఆగి నట్టయినాయి

దిక్కులు దద్దరిల్లేట్టు "సీతా!" అంటూ పొలికేక వేశాడు స్ట్రెచర్‌ని మోసుకుపోయే వాళ్లు చప్పున ఆగి వెంకట్రావును వింతగా చూడటం మొదలెట్టారు వెంకట్రావు 'సీతా, సీతా' అంటూ పెద్దగా ఏడుస్తున్నాడు ఆమెలో చలనం ఏమీ కలగలేదు

ఎవరో వెనకనుంచి భుజంపైన చేయి వేశారు. వెనక్కు తిరిగిచూస్తే, ఓ డాక్టర్ "శాంతించండి. శాంతించండి. ధైర్యం తెచ్చు కోండి" అంటున్నాడు. "డాక్టర్! డాక్టర్! నా సీతని రక్షించండి .... రక్షించండి డాక్టర్' అంటూ వెంకట్రావు ఏడుస్తూ డాక్టర్ చేతులు పట్టుకున్నాడు

"ఏడవకండి ప్రయత్నం చేద్దాం! అంతా భగవంతుడి చేతిలో వుంది" అంటూ డాక్టర్ మరో వేపు వెళ్లిపోయాడు.

స్ట్రెచర్ అప్పటికే ట్రేన్ను సమిపించింది వెంకట్రావు "సీతా, సీతా" అంటూ పరుగెత్తు కెళ్లాడు అక్కడో పోలీసు ఆఫీసర్ అతణ్ణి ఆపాడు. "మీరు ఇందులో ఎక్కటానికి వీల్లేదు ఆమె మీకేం కావాలి?" అడిగాడు.

"ఆమె నాకేం కావాలా? అంతా....నా సర్వస్వం....నా జీవితం ఆమె." పిచ్చివాడిలా అంటున్నాడు వెంకట్రావు

"సరే సరే. మీరు వెళ్ళి ఆ ప్రక్క డబ్బాలో కూచోండి ఆమె నిక్కడ నర్సులు చూస్తుం టారు ఫరవాలేదు" అన్నాడా ఆఫీసర్.

ఆమెను బండి ఎక్కించివేశారు. వెంకట్రావు అక్కడే ఆ ప్రక్కనే ఏడుస్తూ నిలబడ్డాడు రైలు కదిలే సమయానికి వెళ్ళి ప్రక్కడబ్బాలో కూచున్నాడు.

భగవాన్! ఏంచేశావ్ భగవాన్? ఇన్నేళ్ల తపస్సుకి ఇదేనా ఫలితం? తనకే అర్థంకాని, తనకే అస్పష్టమైన ఎన్నో కలలుకన్నాడు, ఎన్నో ఆశాజ్యోతులు వెలిగించుకున్నాడు. వాటన్నిటికీ పరమావధీ ఆమేనని, రైలుపట్టాల్లా నడిచిన తమ జీవితాలు ఎక్కడో, ఎన్నడో కలియక మానవని, తాను స్వర్గధామం అందు కోక పోడని, తన హృదయంలో ఏ మూరు మూలో నిరంతరం రగులుతుండిన ప్రేమాగ్ని తనకు హామి ఇచ్చేది. అదే తన జీవితానికి ధృవతారలా నిలిచింది. కాని....కాని, తీరా ఈ రోజు పట్టాల కలయిక ఇలా ప్రమాదరూపంలో సంఘటిల్లింది, ఇదేనా తాను కోరుకుంది, తాను ఆశించింది! .... భగవాన్! .... భగవాన్!.... ఎడతెరిపి లేకుండా ఏడుస్తున్నాడు వెంక ట్రావు.

గంట తర్వాత రైలు ప్రక్క నగరానికి చేరుకుంది. తెలతెలవారుతుంది. వెంకట్రావు చెంగున దిగి ప్రక్క డబ్బా కేసి పరుగెత్తాడు. మరెందరో అల్లాగే మూగారు. పోలీసువాళ్లు వాళ్లని ఆపలేక సతమతమవుతున్నారు

ఒక్కొరొక్కరినే దింపి అప్పటికే సిద్ధంగా ఉన్న అంబులెన్సు కార్లల్లోకి ఎక్కిస్తున్నారు. ఆమెనుకూడా దింపారు. ఇంకా తెలివి గాలేదు. వెంకట్రావు కెవ్వున కేకవేసి డాక్టర్ చేతులు పట్టుకున్నాడు, "డాక్టర్!....డాక్టర్!....ఆమె. ఆమె...." అంటూ.

"ఫరవాలేదు. ఇంకా బతికేవుంది. జెనరల్ ఆస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్తున్నాం" అన్నాడు డాక్టర్.

వెంటనే వెంకట్రావు ఒక టాక్సీలో హాస్పి టల్ చేరుకున్నాడు. వెళ్ళి పెద్దడాక్టరు కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు. "డాక్టర్!....డాక్టర్! ఆమెను రక్షించాలి. ఎంతైనా ఖర్చుకానీండి. మీ మేలు వేనన్నటికీ మరిచిపోను, డాక్టర్! ఆమెను రక్షించండి" అంటూ ఒక వెయ్యి రూపాయల నోట్లు అతని చేతిలో పెట్టాడు. "ఏం ఫరవా లే"దంటూ డాక్టరు డబ్బు తిరిగి ఇచ్చేశాడు

వెంకట్రావు ఆసుపత్రి వరండాలో మహా ఆదుర్దాగా పచారు చేస్తున్నాడు మనసులో మనసు లేదు గుండెలు తీవ్రంగా కొట్టుకొంటున్నాయి క్షణమొక యుగంగా గడుస్తోంది.

వెంకట్రావుకు చప్పున ఆ నాడు "జలజ" కోసం రాసిన కథానిక "అద్దంలో ఆసుపత్రి" జ్ఞాపకం వచ్చింది! అబ్బ జీవితానికి, కదలకి ఎంత తేడా!

అప్పుడానాడు ఆ కథ రాశేప్పుడు కారు ప్రమాదం ఎంతో రొమాంటిక్‌గా వుండింది కాని ఇప్పుడు? "ఛీ! ఎందుకీ రాతలు?' అనుకున్నాడు రెండుగంటలకు డాక్టర్‌వచ్చి వెంకట్రావును లోపలికితీసికెళ్లాడు వెంకట్రావు గబగబా లోపలికి వెళ్ళాడు ఆమె ఒక మంచంపైన పడివుంది అప్పుడప్పుడే తెలివి వచ్చేట్టుగా కదులుతోంది వెంకట్రావు వెళ్ళి మంచం ప్రక్కన వున్న స్టూల్‌పైన కూచున్నాడు మెల్లిగా "సీతా! సీతా!" అంటూ పిలిచాడు. ఆమె అమితబాధగా ఎగరొప్పుతుంది మెల్లగా కళ్ళు తెరిచి దేన్నో వెతుకుతున్నట్టుగా చుట్టూ కలయచూచింది. ఆఖరికి ఆమె కళ్లు వెంకట్రావు చూపులను కలసేప్పటికి ఒక క్షణం పాటు నిలబడిపోయాయి మొహాన విషాదరేఖ విడిపోయి మందహాసం వికసించినట్టుగా తోచింది వెంకట్రావుకు సంతోషంతో పొంగిపోయి "సీతా!" 'అన్నాడు నిశ్శబ్దంగా ఆమె కళ్ళు తిరిగి చుట్టూ వెదకట మారంభించాయి విషాదరేఖ తిరిగి మొహాన్ని అలుముకుంది. ఆయాసం ఎక్కువైపోయింది కొద్ది క్షణాల్లోనే ఆమె చూపులు శిలలైపోయాయి తల ప్రక్కకు వాలిపోయింది నర్సు వచ్చి మొహంపైకి దుప్పటి కప్పేసింది వెంకట్రావు గుండెలు ఆగిపోయాయి. "సీతా" అంటూ పెద్దకేక వేసి బయటికి పరుగుతీశాడు

పిచ్చిగా, శూన్యంగా గంటల తరబడి వూరంతా తిరిగి వెంకట్రావు ఆఖరికి పన్నెండు గంటలకి శ్మశానానికి చేరుకున్నాడు అప్పటికే చితికి చిచ్చంటించారు. ప్రక్కనే ఓ ముసలాయనా, ఇద్దరు పిల్లలూ నిలబడి ఏడుస్తున్నారు వెంకట్రావు పరుగెత్తుకెళ్లి రగులుతోన్న చితి ముందర నిలబడి చేతులతో మొహాన్ని కప్పుకొని వెక్కివెక్కి ఏడ్వ నారంభించాడు కొంచెంసేపటికి జేబులోంచి ఓ ముడతలువడ్డ పాత కాగితం తీశాడు అది ఆ నాడు అర్ధరాత్రి వరకూ మేలుకొని తయారుచేసిన భయంకర ప్రేమలేఖ. దాన్ని చుట్టచుట్టి చితిలోకి విసిరి వెనుదిరిగాడు.

ముసలాయన వెళ్ళి వెంకట్రావు చేతులు పట్టుకుని "ఇందాక మా సరసు ప్రాణం విడిచేప్పుడు దగ్గరుంది నువ్వేనానాయనా?'అన్నాడు

"సరసూ?.. అవును" అన్నాడు పరధ్యానంగా వెంకట్రావు

"నా కూతురు సరస్వతి వీళ్ళు దాని సంతానం అయిదేళ్ళ క్రితం మొగుడు పోయాడు " అంటున్నాడు ముసలాయన రుద్ధకంఠంతో వెంకట్రావు పిల్లలకేసి తేరపార చూశాడు పెద్దది ఆడపిల్ల పన్నెండేళ్ళుంటాయి చామనఛాయ, గులాబీరంగు పరికిణీ, మల్లెపూల జాకెట్, పూదారంగు వోణీ, మూడుమూర్తులా ఆ నాడు చేత పుస్తకాలు పట్టుకుని తలవాల్చుకుని సిగ్గుపడుతూ అమాయకంగా రోడ్డుప్రక్కగా నడిచివెళ్ళే తల్లికి మల్లేనే వుంది రెండోది తొమ్మిదేళ్ల కుర్రాడు కొద్దికొద్దిగా అక్క పోలికలున్నా పూర్తిగా భిన్నం

వెంకట్రావుకు ఒక్కసారి తిరిగి దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది "మీ రెక్కడుంటున్నా"రని అడిగాడు.

ముసలాయన చెప్పుతుండగా వెంకట్రావు అమాంతంగా పిల్లల్నిద్దరినీ కావిలించుకుని బావురుమని ఏడ్చాడు వెంటనే వాళ్ళను వదిలేసి ఏడుస్తోనే అక్కడ్నించి పరుగు తీశాడు

రెండోరోజు ఆ ముసలాయనకి ఓ "రిజిస్టర్డ్ కవర్" అందింది అందులో వెంకట్రావు వీలునామా వుంది తన యావదాస్తీ పిల్లలిద్దరి పేరటా రాసేశాడు

ఆ తర్వాత కథానాయకుడు వెంకట్రావు పూర్తిగా అంతర్ధానమై పోయాడు అప్పటికీ ఇప్పటికీ జాడలేదు

(సమాప్తము)